

[Aksel Larsen.]

som redningskorps for herrerne i Vester Voldgade, men bør tværtimod animere regeringen og regeringspartierne til at kridte støvlerne og stå fast på regeringens tiltrædelseserklæring, som jo i øvrigt blev gentaget i lørdags.

Er situationen altså væsensforskellig fra situationen i 1956, så er der dog ikke uvæsentlige lighedspunkter. Der er det lighedspunkt, at forslagsstillerne selv i sin tid har stemt for lov om mægling i arbejdsstridigheder med dens — i øvrigt udemokratiske — bestemmelser om, hvorledes der skal stemmes om et mæglingsforslag i fagforeningerne, og hvor vanskeligt det skal være at forkaste det. Nu er mæglingsforslagene for jern- og metalindustrien og for transportgruppen forkastet, og så er der straks folk her i tinget, som mener, at fagforeningsafstemninger kun skal være gyldige, hvis resultatet bliver, som de ønsker det.

Der er også det lighedspunkt, at forslagsstillerne som vel i øvrigt de fleste medlemmer af folketinget ikke aner, hvad der står i forligsmandens mæglingsforslag, ikke kender eller kan bedømme deres virkninger, men alligevel anser sig for kompetente til at etablere sig som diktatoriske voldsdommere — ja, for det er jo det, man vil gøre ved at ophøje det forkastede mæglingsforslag til lov.

Tiden tillader ikke, at jeg manuicerer forslagsstillerne, hvad angår den hidtidige langsommelige afvikling af overenskomstforhandlingerne, og hvad angår mæglingsforslagenes indhold og betydning. Det er jeg formentlig heller ikke den mest kompetente til i denne sal. Jeg tvivler i øvrigt på, at der overhovedet er nogen, der tør påtage sig på en rimelig kort tid at forklare og fortolke disse mæglingsforslag. Kort vil jeg dog gøre opmærksom på, at nok er det offentligt meddelt, at mæglingsforslagene for alle de arbejdere tilsammen, der er berørt af dem, skulle betyde en samlet lønfremgang på 217 mill. kr. om året, men det er absolut ikke bevist, at noget sådant vil blive tilfældet. Hertil kommer imidlertid, at dette efter forligsmandens beregninger skal ses i forhold til de overenskomstmæssige lønninger, der trådte i kraft for 3 år siden. Der er jo heldigvis sket

en del forbedringer siden da, og formentlig bliver den samlede lønfremgang, som man i praksis kan regne med efter mæglingsforslagene, ikke engang halvdelen af det udbasunerede beløb på 217 mill. kr. Og så skal dette beløb deles op imellem 500 000 arbejdere! Hvor meget eller hvor lidt kan der så blive til den enkelte?

Der er visse kloge folk, der mener, at hvis arbejderne havde været rigtig klar over forslagernes indhold, havde de nok stemt anderledes — underforstået: så havde de nok stemt ja i stedet for at stemme nej. Hvordan i alverden skulle arbejderne eller nogen anden blive klar over, hvad det vil betyde for den enkeltes løn, når det i mæglingsforslaget f. eks. siges, at et beløb på 15 mill. kr. skal fordeles som tillæg til de akkordlønnede i alle grupper undtagen jern og metal, når det tilføjes, at hvem der skal have hvor meget af disse 15 mill. kr., skal man, eventuelt under medvirken af overenskomstnævnet, finde ud af bagefter. Sådanne ubekendte og foreløbig absolut uforklarlige størrelser findes der en del af i den ligning, forligsmanden har opstillet, og det kan kun undre, at ikke langt flere arbejdere under disse forhold sagde: et sådant på én gang utilfredsstillende og uforståeligt forslag må vi forkaste.

At nej-stemmerne er flest blandt arbejdsmændene, burde ikke overraske; det er blandt dem, de lavest lønnede findes. Det overrasker derimod en del, at sekretær i Landsorganisationen Thomas Nielsen på kongressen i Bryggeriarbejderforbundet har udtalt, at LO så let som at klø sig i nakken kunne have fremskaffet en mindsteløn på 250 kr. Hvis denne Thomas Niensens påstand er sand, må det forekomme mest passende, om ledelsen i LO havde gjort sig den ulejlighed at klø sig i nakken.

Man forsøger at begrunde kravet om regerings- og folketingsindgriben med påstanden om, at flertallet for nej-stemmer var så beskedent, og det er i den forbindelse beskæmmende, at endogså regeringsorganet Aktuelt i søndags præsterede en kæmpeoverskrift over syv spalter på forsiden sålydende: 1 000 stemmer afgjorde, at 95 000 må strejke. Denne overskrift i Aktuelt i søndags dækker over en lige så stor usandhed, som dens typer var høje, og det bliver ikke bedre ved, at det ærede medlem hr.